

वा० रा०

॥१४॥

भूयोधिकं परुषाक्षरं वाक्यं पुनर्वभाषे इतिसंबंधः ॥३५॥ ३६॥ अनिर्जित्य द्रष्टुं न शक्यमित्युक्तेऽपि कस्यापि वस्तुनोऽग्रहणपूर्वकं वेवलं दर्शनमात्रेण का क्षतिरित्याशयेनाह ॥ ततः स इति ॥ स हनुमान् ॥ ३७॥ वेगिता संजातवेगा ॥ ३८॥ महानादं ननादेति निर्भयत्वद्योतनं ॥ ३९॥ अंगुलीः संवर्तयामास मुष्टिवंधेत्यर्थः ॥ ४०॥ वामहस्तमुष्टिवंधे आशयमाह ॥ स्त्रीचेति ॥ तेन प्रहारेण वाममुष्टिकृतसदयतादनेनापीत्यर्थः ॥ विकृताननदर्शना विकृतवक्रदृष्टिः ॥ ४१॥ ४२॥ उद्विग्ना भीता ॥ अगर्वितं गर्वरहितं ॥ ४३॥

तस्य तद्वचनं श्रुत्वा लंका सा कामरूपिणी ॥ भूय एव पुनर्वाक्यं बभाषे परुषाक्षरं ॥ ३५॥ मामनिर्जित्य दुर्बुद्धे राक्षसे श्वरपालितां ॥ न शक्यं त्यद्यते द्रष्टुं पुरीयं वानराधम ॥ ३६॥ ततः स हरि शार्दूलस्तामुवाच निशाचरीं ॥ दृष्ट्वा पुरीमिमां भद्रे पुनर्यास्ये यथागतं ॥ ३७॥ ततः कृत्वा महानादं सा वैलंकाभयं करं ॥ तलेन वानरश्रेष्ठं ताडयामास वेगिता ॥ ३८॥ ततः स हरि शार्दूलो लंकया ताडितो भृशं ॥ ननाद सुमहानादं वीर्यवान्मारुतात्मजः ॥ ३९॥ ततः संवर्तयामास वामहस्तस्य सौंगुलीः ॥ मुष्टिनाभिजघानेनां हनुमान् क्रोधमूर्छितः ॥ ४०॥ स्त्रीचेति मन्यमानेन नातिक्रोधः स्वयं कृतः ॥ सा तु तेन प्रहारेण विह्वलांगी निशाचरी ॥ पपात सहसा भूमौ विकृताननदर्शना ॥ ४१॥ ततस्तु हनुमान् वीरस्तां दृष्ट्वा विनिपातितां ॥ कृपां चकार तेजस्वी मन्यमानः स्त्रियं च तां ॥ ४२॥ ततो वै भृशमुद्विग्ना लंका सा गद्गदाक्षरं ॥ उवाचा गर्वितं वाक्यं हनुमंतं प्लवंगमं ॥ ४३॥ प्रसीद सुमहाबाहो त्रायस्व हरि सत्तम ॥ समये सौम्यतिष्ठंति सत्त्ववंतो महाबलाः ॥ ४४॥ अहं तु नगरी लंका स्वयमेव प्लवंगम ॥ निर्जिता हं त्वया वीर विक्रमेण महाबल ॥ ४५॥ इदं च तथ्यं शृणु मे ब्रुवंत्या वै हरीश्वर ॥ स्वयं स्वयं भुवादत्तं वरदानं यथा मम ॥ ४६॥

या तथापि त्वया नि

सु० कां०

॥१४॥